

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Bugün o sokaklar avarelerin cirit attığı, şeytanları zıpladığı, ahlak yıkıcılarının kelmelendiği, esrarkeşlerin mekânı tuttuğu yerler haline gelmiştir.

Çocuklar ve gençler için hem evimizin içinde hem de dışında tehlikeler vardır. Evin içindeki tehlike televizyonun iman ve ahlak tahribi; Evin dışındaki tehlike ise saydığımız felaketlerdir. Çocuk sadece bir aileyi değil, bir milleti ve hatta topyekân insanlığı ilgilendirir. İnsanın parlak bir istikbal beklemesi ancak imanlı, ahlaklı, yüksek seviyeli, ilim, sanat, fen ve irfan ehli ve dürüst nesiller yetiştirmesine bağlıdır.

Peygamberimiz (SAV) şöyle buyuruyor: "Her doğan çocuk muhakkak ki İslam fıtratı zerre doğar, sonra ana ile babası onu, Yahudi veya Hristiyan veya Mecusi yaparlar." "Ya, tertemiz ve masum olarak cihan bahçesine gelen çocuk, anne-babasının elinde şekillenmekte, ya bir iman fidanı veya bir zakkum ağacı haline gelmektedir. Çocuğun kulağına tekbirler, tevhidler, ilahiler söylenecek ninni söylenecek anneler nerede? Pop müziklerle, keşifleri bile terk edecek acayip seslerle günün boyu şarkılar mırıldananlar nerede? Evet, bilenle bilmeyen bir olur mu? Şimdi bilmeyenlerin dünyasında yaşıyoruz: o kadar ki, bilmediğini bilmemek marifet sayılıyor. Peygamberimiz (SAV) şöyle buyuruyor: "Hiçbir baba evladına güzel terbiye ve güzel ahlaktan daha değerli bir hediye veremez." O Peygamber (SAV) ki, her şeyde ve her işte biricik önder, biricik örnek, eşi ve benzeri bulunmaz bir numunedir. O, çocuklara daima derin bir sevgi gösterir, onları öper, okşar, mübarek parmaklarını saçlarının arasında gezdirirdi. O'nun merhamet hazinesi günün gün değişen çocuklar için daha bir başka coşardı. Hatta namaz kılarırken mini mini torunları gelir, secde halindeyken mübarek omuzlarına binerlerdi. Peygamberimiz (SAV) bundan büyük zevk duyarlar, çok kere de onları omuzlarına alıp gezdirirlerdi.

Yine bir gündü. Hz Hasan (RA)'ı kucaklarına almışlar, sevmişler ve yanaklarında öpmişlerdi. Bu hali Temim kabilesinden gelen bir adam gündü; ve dedi ki: Ey Allah'ın Rasûlü! Benim on tane oğlum var, şimdiye kadar hiçbirini öpmemişim. Peygamberimiz (SAV) şöyle buyurdular: "Allah, senin kalbinden merhameti ıkarınca ben sana ne yapabilirim?"

Hz Ali (RA), Peygamber (SAV)'ın nezdinde büyük ve O'nun şefkat nazarları altında aslanlık tahtına kuruldu. Peygamber (SAV)'ın vahye mazhar olduğu ilk demler; Henüz İslam ağıda ıkmış değil; Yedi-sekiz yaşlarındaki küçük Ali bir gün Peygamber (SAV)'ı ve Hz Hatice (RA)'ı namaz kılarırken gündü;. Şimdiye kadar böyle bir şey hayal bile etmemişti. Namaz bitince sordu: "Ey benim sevdiklerim, ne yapıyorsunuz? Bu yaptığınız nedir?"

Peygamberimiz (SAV), tebessüm ederek buyurdular ki: "Ya Ali, bu gündü;ğün, Âlemlerin Rabbi olan Allah'a ibadetin gerçek şekli olan namazdır. Allah indinde makbul olan ibadet şekli budur. Seni, ortağı ve benzeri olamayan Allah'a ibadete ve putları inkârı davet ederim. Ya Ali, Müslüman ol!" Ali böyle bir şeyi ilk defa duyuyor, ilk defa gündü;yordu. Yüreğine sanki sıcak sular akıtılmıştı. Küçük dudakları bir yay gibi gerildi de dedi ki: "Ben bugüne kadar böyle bir şeyi ne duydum ne de gündü;m. Ne diyebilirim? Babam Ebu Talib'e işi ağıdan madan ve kendisinden öğüt almadan size cevap veremem." Peygamber (SAV), İlahi memuriyetini henüz gizli tutuyordu. Amcalarının dahi bu işin sırrına vakıf olmalarını istemiyorlardı: "Sen bilirsin ya Ali, fakat İslam'a gelmesen bile burada gündü;klerini kimseye söyleme;

[illegible]

[illegible]

Senin ebedi yaşıman hayırlı nesillerle mümünümünür. Eğer arkanda ezansız bir ülke, mabetsiz bir şehir, imansız bir nesil bırakmak istemiyorsan, güzünü bugün aç. Çünkü ülü adamın kimseye faydası olmaz. Hz Mevlana buyuruyor ki: “Akıllılar, ünceden ağlarlar; bilgisizlerse işin sonunda başlarını vururlar. İşin başlangıcında sonunu gür de ceza gününde pişman olma.” O zamanki pişmanlık işe yaramaz. Hem kendini hem de evladını yakmış olursun.” Sokaklarda nice anneler gürürüz. Kendisi saçının bir telini bile güstermekten hayâ eder, utanır. Çünkü hayâ imandan bir şubedir. Fakat o gafil annenin yanında yanında taşıdığı kızına nazar edince dünyamız yıkılır. O zavallı sanki Fransız kızı gibidir. Büyle bir annenin büyle bir kızı olsun. Hayret etmez misiniz? Asıl hayret edilecek işler ileridedir. Allah, o anneye soracak: “Ey aciz kul! Sen kendi namusundan fedakârılık yapamazken, evladının namus ve şerefinden nasıl fedakârılık yaptın? Kendin giyindiğin gibi onu da niye giyindirmedin?” Atalarımız “Ağaç yaşken eğilir” demişlerdir. Eğer küçük yaşta o masum yavrular tesettüre alıştırılrsa, büyüdüklerinde imkânı yok ki açlabilsin. Aydınlık kapılar sevgiyle açılır. Çocuklara merhametle, şefkatle ve sevgiyle yaklaşalım. Vurarak, kırarak, bağırarak bir yere varılamaz. Bir kere daha ifade edelim: Ey gam bucağında oturanlar! Günüllerden gamı süpürünüz. Nesillere ve taze yavruya merhamet güsteriniz. Onlar hizmet ve şefkat bekler. Hizmetlerini seve seve ve bir ibadet zevki içinde takip ediniz. Bazı kereler isyan edebilirler, isyanlarını sabırlı karşılayınız. Düşünüz ki, siz günde Rabbinize kaç defa isyan ediyorsunuz, fakat cezanız hemen verilmiyor. Siz de hemen ceza yoluna gitmeyiniz. Çocukları hazırı yiyen kuşlar haline getirmeyiniz. Onlara zaman zaman gürebilecekleri işler veriniz ki, kendilerine olan güvenleri artsın. Hazıra alışan çocuk, hayatın hep büyle olacağını sanır. İleride bir sıkıntı ile karşılaşınca çükü verir. İnsan, kasalarının altınla dolu olduğuna güvenmemeli, evladını hünerli, irfanlı ve sanat ehli olarak yetiştirmelidir. Zaman olur altın biter, ama sanatârın cebi parasız kalmaz. Hüner sahipleri her yerde izzet ve ikram gürürler. Bir zamanlar hünerler elde etmiş bir çocuk vardı. Yaman bir çocuktaki bu… Bir papaz bir gün Müslümanların şehrine geldi. Orada bir de kilise vardı. Öleydi de papaz kilisenin nerede olduğunu bilmiyordu. Yolda bir çocuğa rastladı: “Ey iyi çocuk, bana kilisenin yolunu güster misin?” dedi. Günü iman nuruyla pırıl pırıl olan çocuk: “Olur, gel peşimden, seni kiliseye gütüreyim.” dedi. Yolları yürüdüler ve kilisenin kapısına vardılar. Papaz, şeytani bir gülüşle sırttı. Bu çocuğu ağına düşürme, Müslümanlıktan koparmak istiyordu. Çocuğa: “Ey yavrum, bir gün kiliseye gel, sana cennetin yolunu güstereyim.” dedi. Çocuk, kikir kikir güldü: “Sen mi cennetin yolunu güstereceksin?” dedi. Papaz: “Evet, ben.” dedi. Çocuk: “Buna inanmam ve buna imkân yok.” dedi. Papaz: “Niçin imkân olmasın?” dedi. Çocuk: “Şunun için ki; daha sen dünyadayken bir kilisenin yolunu bilemedin de sana onu ben güsterdim. Kilisenin yolunu bilmeyen bir adam, bana cennetin yolunu nasıl güsterebilir?” dedi. Papaz dondu kaldı, anladı ki buna şeytani silah işlemez. Evet, gençerimize, çocuklarımızı Cennet’in ve saadetin yolunu güstereceğiz diye çengel atanlar oldu. Oldu da zenginden alıp size vereceğiz, bu küşkiler, bu yalılar, bu mercedesler hep sizin olacak diyerek kandırılan zavallı

[illegible]

o ahirette ziyana uğrayacaktır. Zaman korkunç değişiklikler getirdi. Fitneler zuhur etti, kalplere ve gönüllere tırlanıyor; inançsızlık; tohumları atıldı. Bunların acı meyvesi her yerde gönülleri imledir. Elini ateşe sokan kişinin eli yanacağı gibi, neslini bu ateşlerden korumayanların da akıbeti hüsrandır olacaktır. Şu hadise gönülleri; bakıp ta gönülleri; uykuda olanlara ibret olmalıdır: Bir ananın kızı; oğul; k bir oğul vardı. Çocuk bir gün yumurta aldı, anasına getirdi. Annesi: "Evladım, bu yumurtayı nereden aldın?" diye sormadı bile... Çocuk biraz daha büyüdü. Derken bir tavuk aldı. Kadın yine bir şey demedi. Çocuk alıp alıp getiriyor, anne hiç sormuyordu. Gönülleri, aylar geçtikçe, çocuğun hırsızlığı da o oranda büyüleyordu. Çocuk; ona hırsızlığın kızı; bir şey olduğunu kimse söylememişti. Nihayet; ala ala meşhur bir eşkıya haline geliverdi. Yol kesmeler, kervan soymalar hep ondaydı. O kadar ki, devletin başına büyü; k bir bela kesilmişti. Gönülleri geldi, bu azıllı eşkıyanın üzerine asker gönderildi ve kısıkvrak yakalandı: "Haydi, hesap ver." dediler. Nasıl hesap versin ki? Hesap veremedi ve mahkeme idamına karar verdi. İdam sehpasında son isteği soruldu. Anasını istedi. Getirdiler. Anasına: "Anacığım, o gönülleri; dilini uzat ta söyle; peyim." dedi. Anası, dilini çekti. Eşkıya evlat, anasının dilini ısırarak kopardı ve şöyle dedi: "Benim bu hale düşmem, eşkıya olmama tek sebep işte bu dildir. Bana doğruyu ve yanlışını öğretmediği gibi yanlışlarıma aferin dedi." Bu hadisenin tersi de olabilir. Ama eğitimi iyi verebilirsen. İşte örnek: "Dertli adamın biri, bir gün bir uval kaybetti. Nereye koyduğunu, kime verdiğini unuttu. Aramadığı, taramadığı yer de kalmamıştı. Ne var ki uvaldan eser yoktu. Bu dertle namaza durdu. Adamın bir de kızı; k bir oğul vardı ki, gönülleri; hikmet yuvasıydı. Adam aceleyle namaza durdu, aceleyle bitirip selam verdi. Namazda da hep uvalı düşünmüş; düşünenden yüze; zinde bir ışık parladı: "Yavrucuğum, uvalı koyduğum yeri şimdi hatırladım. Git filan yerden al, getir." dedi. Nur yumağı çocuk, babasının bu haline hayret etti. Babası namaz mı kılıyordu yoksa uval mı arıyordu? Çocuk: "Ey babam, namazı yeniden kıl. Çocuk; sen namaz kılmıyor, uval arıyordun ve nitekim uvalı buldun ama namazı kaçırdın. Böyle bir namazın kimseye bir faydası dokunmaz." dedi. Baba, değirmen taşları gibi düşünene, dedi ki: "Gerçek dersin oğlum. Bu namaz olmadı. Ben uvala yattım, uvala kalktım." Zaman zaman böyle üstün idrake malik çocuklar da olur. Zaten çocuk billur bir su gibidir. Yolunu ne tarafa verirsen oraya akıp gider. Böyle mesele yolun gönülleri; izilmesidir. Peygamberimiz (SAV) şöyle buyuruyor: "Her biriniz obansınız ve her biriniz sorumludur. Kişi, ehli ve evlad-ı iyali üzerine bir obandır, aile efradından sorumludur. Kadın, kocasının evinde bir obandır, ev işlerinden sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malında obandır, muhafaza hususunda sorumludur. Her adam, babasının malında bir obandır, salâhiyetlerinden sorumludur. Hâlasa her biriniz obansınız ve sorumlusunuz." Demek ki, Herkes, kadın-erkek, hükümdar-vezir, amir-memur, omzuna aldığı vazifeden sorumludur. Vazifeler tam yapılır, ilâhi sorumluluk esası üzerine gönülleri; lise, düşünce ve ahiret saadeti insanın yüze; ne gönülleri; mser. Vazifeler ihmal edilince de hayatın tadı kaçar. Artık ne düşünce huzuru, ne de ahiret saadeti vardır. Bu

sebeplerdir ki Hz. Ömer (RA): "Yol üstünde bir karınca ezilse, Yine Ömer mes'ul, hiç değil kimse" demıştır. Ve yine: "Kenar-ı Dicle'de bir kurt aşırırsa bir koyunu; Adl-i İlahi yine Ömer'den sorar onu" Diyerek uykuları kaçırmıştır.

[illegible]

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler